

Sygn. akt II DO 31/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący)

SSN Paweł Zuber (sprawozdawca)

Ławnik SN Bogdan Gutowski

Protokolant Marta Brzezińska

Z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego Małgorzaty Ziółkowskiej-Siwczyk
w sprawie M. Z. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł., po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu 11 grudnia 2019 roku, odwołania wniesionego przez obwinionego od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 19 lipca 2019 r., sygn. akt PK I SD (...),
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w związku z art. 171 pkt 1 ustawy z 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze (Dz.U.2019.740 j.t.)

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego z 11 lipca 2018 r., sygn. akt RP III RD (...), wszczęto postępowania wyjaśniające w sprawie ewentualnego przewinienia służbowego popełnionego przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. M. Z..

Postanowieniem z 19 lipca 2018 roku, PO I Ds.(...), Prokuratura Okręgowa w S. wszczęła śledztwo w sprawie dopuszczenia się przez M. Z. czynów wyczerpujących znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k.

Zarządzeniem Prokuratora Okręgowego w Ł. z 27 lipca 2018 r., sygn. akt PO V WO (...), prokurator Prokuratury Rejonowej w Ł. M. Z. został zawieszony w czynnościach służbowych na okres 6 miesięcy, tj. do 27 stycznia 2019 r. W uzasadnieniu powyższej decyzji wskazano, iż w wyniku przeprowadzonego w Prokuraturze Okręgowej w Ł. postępowania służbowego powzięto uzasadnione podejrzenie, iż prokurator M. Z. dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, a nadto jego działania nosiły znamiona przestępstw stypizowanych w treści art. 286 § 1 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ł. M. Z. nie zaskarżył powyższego postanowienia, a zatem decyzja ta stała się prawomocna 14 sierpnia 2018 r.

Decyzją z 30 lipca 2018 r., sygn. PK I BP (...), Prokurator Krajowy wyznaczył Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla warszawskiego okręgu regionalnego do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego wobec prokuratora M. Z..

Postanowieniem z 8 sierpnia 2018 r., sygn. akt RP IV RD (...), Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla warszawskiego okręgu regionalnego, na podstawie art. 153 § 3 i 154 § 4 ustawy z 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze, wszczął postępowanie dyscyplinarne wobec prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. M. Z..

Następnie, postanowieniem z 15 stycznia 2019 r., Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla warszawskiego okręgu regionalnego przedstawił prokuratorowi Prokuratury Rejonowej w Ł. M. Z. zarzuty popełnienia deliktów dyscyplinarnych polegających na uchybieniu godności urzędu w ten sposób, że:

- I. w okresie od stycznia 2012 r. do lutego 2018 r. w Ł. wprowadzał w błąd prokuratorów i pracowników Prokuratury Rejonowej w Ł. poprzez podejmowanie działań polegających na przekazywaniu im nieprawdziwych informacji o ciężkich chorobach jego małoletniej córki W. Z. i problemach finansowych wynikających m.in. z obciążeń

podatkowych po przyjęciu darowizny na leczenie córki z Fundacji (...) i wykorzystywał stworzoną atmosferę współczucia i chęci niesienia pomocy do zaciągania pożyczek i przyjmowania darowizn oraz do mniejszego obciążania go obowiązkami służbowymi;

- II. w okresie od 2010 r. do marca 2018 r. w Ł. wprowadzał w błąd A. A., co do swojej sytuacji rodzinnej i stanu cywilnego, w ten sposób, że w celu uwiarygodnienia informacji dotyczących życia prywatnego przedstawił jej dokumenty w postaci pozwu rozwodowego, następnie podrobionego wyroku sądu orzekającego rozwód oraz pisma z dnia 22.11.2014 r. potwierdzającego nieprawdziwe okoliczności o płaceniu alimentów na rzecz małoletniej córki W. Z.,

tj. o czyny z art. 137 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 Prawo o prokuraturze.

Postanowienie to doręczono obwinionemu prokuratorowi M. Z., który 12 lutego 2019 roku (data wpływu do prokuratury 19 lutego 2019 r.) przedstawił pisemne wyjaśnienia, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla warszawskiego okręgu regionalnego wnioskiem z 16 stycznia 2019 r., sygn. akt RP IV RD (...), wystąpił o przedłużenie zawieszenia w czynnościach prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. M. Z. na dalszy niezbędny okres, to jest do 27 lipca 2019 r., wskazując, że w sprawie wystąpił uzasadniony przypadek określony w art. 150 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze.

Postanowieniem z 24 stycznia 2019 r., sygn. akt PR I SD (...), Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym przedłużył okres zawieszenia na dalszy czas oznaczony, tj. do 27 lipca 2019 r.

Postanowieniem Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2019 r., sygn. akt I DO 27/19, nie uwzględniono odwołania M. Z. i zaskarżone postanowienie utrzymano w mocy.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla warszawskiego okręgu regionalnego wnioskiem z 18 lipca 2019 r., sygn. akt RP IV RD (...), wystąpił o przedłużenie zawieszenia w czynnościach prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. M. Z. na dalszy niezbędny czas, tj. do 27 stycznia 2020 r. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że charakter i okoliczności popełnienia przewinień dyscyplinarnych będących przedmiotem postępowania dyscyplinarnego wskazują, że pomimo upływającego rocznego okresu zawieszenia w czynnościach prokuratora M. Z. nie ustały przesłanki uzasadniające dalsze odsunięcie go od czynności służbowych, a tym samym zachodzi uzasadniony przypadek określony w art. 150 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze determinujący przedłużenie zawieszenie w czynnościach prokuratora M. Z. na dalszy, niezbędny okres.

Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym postanowieniem z 19 lipca 2019 roku, sygn. akt PK I SD (...), na podstawie art. 150 § 3 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze przedłużył zawieszenie w czynnościach prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. - M. Z. na dalszy niezbędny okres, to jest do 27 stycznia 2020 roku, albowiem zachodzi uzasadniony przypadek określony w art. 150 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze, uzasadniający przedłużenie zawieszenia prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. M. Z., ponieważ postępowanie dyscyplinarne oraz postępowanie karne dotychczas nie zostały zakończone. W uzasadnieniu tego postanowienia wskazano także, że charakter zarzucanych obwinionemu przewinień dyscyplinarnych godzi w powagę i zaufanie do urzędu prokuratora, co skutkować winno odsunięciem M. Z. od wykonywania obowiązków prokuratora.

Powyższe postanowienie zaskarżył w całości prokurator M. Z., który w wywiedzionym w ustawowym terminie odwołaniu sformułował zarzuty:

- obrazy przepisu postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 150 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na nieokreśleniu w zaskarżonym postanowieniu zaistnienia uzasadnionych przypadków, wskazujących na konieczność przedłużenia zawieszenia w czynnościach i jednocześnie pominięcie okoliczności mających znaczenie dla określenia charakteru oraz przede wszystkim

zaistnienia przewinienia dyscyplinarnego, stanowiących podstawę do przedłużenia zawieszenia w czynnościach, a także przez odniesienie się jedynie do formalnych przesłanek uzasadniających przedłużenie zawieszenia w czynnościach z całkowitym pominięciem okoliczności przeczących popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego, a tym samym dowolne uznanie, iż zachodzą bliżej nieokreślone uzasadnione przypadki przemawiające za przedłużeniem zawieszenia prokuratora M. Z. w czynnościach;

- obrazy przepisu postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 148 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze w zw. z art. 171 ust. 1 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z art. 339 § 5 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k. poprzez ich odpowiednio niezastosowanie oraz niewłaściwe zastosowanie i przeprowadzenie posiedzenia w przedmiocie przedłużenia zawieszenia prokuratora M. Z. w czynnościach na dalszy, niezbędny okres na posiedzeniu niejawnym, podczas gdy, zgodnie z przywołanym przepisem postępowanie dyscyplinarne przed sądem dyscyplinarnym toczy się jawnie, co oznacza, iż jawność postępowania przed sądem dyscyplinarnym jest regułą nie tylko po skierowaniu przez rzecznika dyscyplinarnego wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej do sądu dyscyplinarnego, ale także dla wszystkich czynności, w tym wypadkowych, podejmowanych przez sąd dyscyplinarny w ramach prowadzonego postępowania dyscyplinarnego, chociażby na etapie jego prowadzenia przez rzecznika dyscyplinarnego.

Ponadto w uzasadnieniu odwołania prokurator M. Z. podniósł zarzut naruszenia art. 154 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, gdyż przed wszczęciem postępowania wyjaśniającego nie odebrano od niego jakiegokolwiek oświadczenia ani wyjaśnień na piśmie, pomimo tego, że ich złożenie nie było niemożliwe. Wskazał także, iż powyższe uchybienie uniemożliwiło mu ustosunkowanie się do wstępnych okoliczności koniecznych do stwierdzenia znamion przewinienia dyscyplinarnego i doprowadziło do niezasadnego zawieszenia go w czynnościach na okres pierwszych 6 miesięcy, naruszając przysługujące mu prawo do obrony, a także spowodowało wszczęcie i kontynuowanie wadliwej procedury prawnej w odniesieniu do postępowania służbowego i dyscyplinarnego.

Formułując powyższe zarzuty prokurator M. Z. wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uznanie, iż nie zachodzą uzasadnione przypadki przemawiające za przedłużeniem zawieszenia go w czynnościach na dalszy, niezbędny okres i odmowę dalszego zawieszenia w czynnościach, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed szczegółowym odniesieniem się do zarzutów sformułowanych w odwołaniu prokuratora M. Z. wskazać należy kilka kwestii o charakterze teoretycznym, rzutujących na ocenę zasadności i legalności podjętej przez sąd meriti decyzji o przedłużeniu zawieszenia prokuratora w czynnościach.

W pierwszej kolejności na podkreślenie zasługuje pogląd ugruntowany w orzecnictwie Sądu Najwyższego, odnoszący się co prawda do urzędu sędziego, jednakże aktualny również w kontekście instytucji zawieszenia w czynnościach służbowych prokuratora. Otóż, w tym wypadkowym postępowaniu, sąd dyscyplinarny nie rozstrzyga o zasadności zarzutów sformułowanych wobec prokuratora w postępowaniu dyscyplinarnym, ale wyłącznie o zasadności odsunięcia prokuratora od wykonywania czynności służbowych w związku ze stawianymi mu zarzutami. W tym kontekście badaniu podlegają szkodliwość zarzucanego czynu dla służby, stopień zawinienia, wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości oraz wystarczające uprawdopodobnienie popełnienia deliktu dyscyplinarnego, a nadto okoliczność, czy waga stawianych zarzutów uniemożliwia prokuratorowi pełnienie czynności. (por. w szczególności uchwałę Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2005 r. sygn., SNO 12/05, LEX nr 472069; uchwałę Sądu Najwyższego z 29 września 2009 r., sygn. SNO 72/09, LEX nr 1288982 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2009 r. sygn. SNO 20/09, LEX nr 1288812). Ponadto, w kontekście decyzji o przedłużeniu zawieszenia prokuratora w czynnościach istotna jest ocena, czy zachodzi uzasadniony przypadek o którym mowa w art. 150 § 3 ustawy z 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze

Tożsame stanowisko w odniesieniu do prokuratorów wykształciło się w piśmiennictwie, w którym wskazuje się, iż konieczność zastosowania instytucji zawieszenia w czynnościach służbowych wyznacza de facto charakter zarzucanego prokuratorowi przewinienia, a zatem ocena, czy przez pryzmat stawianych zarzutów konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków służbowych (zob. Andrzej Kiełtyka, Wojciech Kotowski, Andrzej Ważny, Prawo o prokuraturze, Komentarz, opublikowano: WK 2017).

Przenosząc powyższe uwagi w realia niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż w ocenie Sądu Najwyższego zarzuty podniesione w odwołaniu obwinionego prokuratora M. Z. nie zasługują na uwzględnienie, a tym samym konieczne jest utrzymanie w mocy postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 19 lipca 2019 r.

Odnosząc się do pierwszego z podnoszonych w odwołaniu zarzutów, tj. obrazy art. 150 § 3 ustawy z 28 stycznia 2016 r. ustawy Prawo o prokuraturze, wskazać należy, iż jest on niezasadny.

Zgodnie z art. 150 § 1 zd. 1 ustawy Prawo o prokuraturze, prokurator może być zawieszony w czynnościach na okres do 6 miesięcy, jeżeli z uwagi na charakter przewinienia dyscyplinarnego konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków. Według § 3 wskazanej regulacji zawieszenie prokuratora w czynnościach, **w uzasadnionych przypadkach** (podkreślenie SN), może być przedłużone na wniosek rzecznika dyscyplinarnego przez sąd dyscyplinarny na dalszy, niezbędny okres.

Na wstępie wskazać należy, iż, wbrew twierdzeniom autora odwołania, sąd meriti nie był zobowiązany do ustalenia wszystkich okoliczności odnoszących się do zarzucanych mu deliktów dyscyplinarnych. Treść wspomnianego art. 150 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze wskazuje bowiem, iż przedmiotem oceny, którą winien dokonać sąd dyscyplinarny, jest charakter zarzucanych obwinionemu czynów, ich waga i szkodliwość dla służby oraz stopień uprawdopodobnienia, a nie szczegółowa weryfikacja zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i rozstrzygnięcie zasadności stawianych zarzutów dyscyplinarnych. Z tych też

względów, dla oceny prawidłowości zaskarżonego postanowienia, nie ma znaczenia kwestionowanie przez skarżącego podstaw faktycznych, w oparciu o które wszczęto postępowanie dyscyplinarne, które ma charakter wyłącznie polemiczny, jak również zaprezentowana argumentacja, iż zarzucane obwinionemu czyny nie wyczerpują znamion przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. Ostateczne ustalenia w tym zakresie dokonane zostaną bowiem przez sądy dyscyplinarne, po ewentualnym złożeniu wniosku przez rzecznika dyscyplinarnego. W ocenie Sądu Najwyższego, zgromadzony materiał dowodowy wskazuje natomiast, że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez prokuratora M. Z. zarzucanych mu deliktów dyscyplinarnych.

W drugiej kolejności podkreślić należy, że choć sąd meriti w sposób syntetyczny wyjaśnił podstawy przyjęcia zaistnienia uzasadnionego przypadku, o którym mowa w art. 150 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze, to jednak najzupełniej słusznie uwzględnił wniosek rzecznika dyscyplinarnego o przedłużenie zawieszenia prokuratora w czynnościach. W ocenie Sądu Najwyższego trafnie podniesiono, że postanowienie o zawieszeniu M. Z. w czynnościach służbowych nie zostało uchylone i nie ustały przyczyny uzasadniające konieczność dalszego stosowania tegoż środka. Wskazać wypada, co podkreślił także sąd I instancji, iż toczące się przeciwko obwinionemu postępowanie dyscyplinarne nie mogło zostać zakończone, a w konsekwencji obwiniony nadal pozostaje pod zarzutem popełnienia zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych. Charakter tych czynów niewątpliwie wskazuje na ich znaczną szkodliwość dla służby prokuratorskiej. Co szczególnie istotne, godzą one jednocześnie w powagę i zaufanie do urzędu prokuratora. Zaakcentować w tym miejscu należy, iż pełnienie służby prokuratorskiej, zgodnie z art. 75 § 1 pkt 2 ustawy Prawo o prokuraturze, wymaga nieskazitelnego charakteru. Za nieakceptowalną należy zatem uznać taką sytuację, w której prokurator stojący pod zarzutem popełnienia deliktów dyscyplinarnych znacznej wagi, podważających posiadanie przez niego właściwości osobistych niezbędnych na tym stanowisku, będzie wykonywać czynności służbowe. Dopuszczenie obwinionego do pełnienia czynności prokuratorskich mogłoby bowiem podważyć autorytetu prokuratury, jako instytucji stojącej na straży praworządności (art. 2 ustawy Prawo o prokuraturze). Tym samym przyjąć należy, że – wbrew twierdzeniom obwinionego prokuratora –

sąd I instancji trafnie uznał, iż zachodzi uzasadniony przypadek, o którym mowa w przepisie art. 150 § 3 ustawy, wskazujący na konieczność przedłużenia zawieszenia obwinionego prokuratora w czynnościach służbowych na dalszy czas oznaczony.

Za chybiony uznano również, sformułowany w treści uzasadnienia odwołania, zarzut naruszenia art. 154 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze.

Zgodnie z treścią art. 154 § 1 zd. 1 ustawy Prawo o prokuraturze „Rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie wyjaśniające na żądanie Prokuratora Generalnego, właściwego prokuratora regionalnego lub okręgowego, a także z własnej inicjatywy, po wstępnym ustaleniu okoliczności koniecznych do stwierdzenia znamion przewinienia dyscyplinarnego, a także złożeniu przez prokuratora oświadczenia lub wyjaśnień na piśmie, chyba że ich złożenie nie jest możliwe”. W ocenie Sądu Najwyższego, prowadzący postępowanie wyjaśniające rzecznik dyscyplinarny słusznie przyjął, iż w niniejszej sprawie nie było możliwości złożenia przez prokuratora oświadczenia lub wyjaśnień na piśmie. Wskazać należy, iż postępowania wyjaśniające w sprawie ewentualnego popełnienia przewinienia służbowego przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ł. M. Z. wszczęto postanowieniem z 11 lipca 2018 r. Przeprowadzona przez Sąd Najwyższy analiza akt sprawy wskazuje natomiast, iż obwiniony przed tym dniem przebywał na długotrwałym zwolnieniu lekarskim. Jak wynika z notatki sporządzonej przez prokuratora prowadzącego postępowanie służbowe, M. Z. 23 kwietnia 2018 r. poinformował jednego ze współpracowników o swoim pobycie w szpitalu, nie wskazując jednakże przyczyn hospitalizacji ani też terminu powrotu do pracy. Kolejno, przedłożył zwolnienie lekarskie stwierdzające jego niezdolność do pracy od 23 kwietnia 2018 r. do 27 maja 2018 r. oraz od 25 czerwca 2018 r. do 9 lipca 2018 r., natomiast 10 lipca 2018 r. nie stawiał się do pracy. Niewątpliwie zatem, wskazana długotrwała niezdolność do pracy czyniła zasadną ocenę, iż odebranie oświadczenia lub wyjaśnień na piśmie od prokuratora jest niemożliwe.

Jednocześnie wymaga zaakcentowania, iż w ocenie Sądu Najwyższego, wbrew dyspozycji art. 438 pkt 3 k.p.k., autor odwołania nie wykazał wpływu nieodebrania od niego wyjaśnień lub oświadczenia przed wszczęciem

postępowania wyjaśniającego na zaskarżone postanowienie sądu I instancji. Podkreślić zatem należy, że niezłożenie przez prokuratora oświadczenia lub wyjaśnień na piśmie na etapie postępowania wyjaśniającego nie ma żadnego wpływu na ocenę zasadności wydanego przez sąd dyscyplinarny postanowienia w przedmiocie przedłużenia zawieszenia prokuratora w czynnościach, zwłaszcza w ramach toczącego się przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego w fazie ad personam, przede wszystkim w kontekście możliwości składania przez niego wyjaśnień jako strony tego postępowania.

W ocenie Sądu Najwyższego niezasadny jest również drugi z podnoszonych w petitum odwołania zarzutów, dotyczący obrazy art. 148 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze w zw. z art. 171 ust. 1 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z art. 339 § 5 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k.

Odnosząc się do tego zarzutu wskazać należy, iż art. 150 ustawy Prawo o prokuraturze, będący podstawą zaskarżonego postanowienia, reguluje kwestię zawieszenia prokuratora w czynnościach, możliwość jego uchylenia lub przedłużenia na dalszy, niezbędny okres na wniosek rzecznika dyscyplinarnego, uprawnienia w tym zakresie przełożonych dyscyplinarnych oraz sądu dyscyplinarnego, a nadto kwestię zaskarżalności wydanych w tym przedmiocie postanowień. Wskazany przepis, a także żaden inny przepis ustawy Prawo o prokuraturze nie normuje jednak kwestii stawiennictwa obwinionego na posiedzeniu sądu dyscyplinarnego podejmującego decyzje w przedmiocie zawieszenia lub przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych.

Zgodnie z art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze „w sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks postępowania karnego oraz części ogólnej ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny, z uwzględnieniem odrębności wynikających z charakteru postępowania dyscyplinarnego”.

Mając zatem na uwadze brak uregulowania tejże kwestii w ustawie Prawo o prokuraturze - na podstawie art. 171 pkt 1 ustawy z Prawo o prokuraturze –

stosować należy odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego, tj. art. 96 k.p.k., określający zasady udziału stron w posiedzeniu sądu.

Zgodnie z art. 96 § 1 zd. 1 k.p.k. „strony oraz osoby niebędące stronami, jeżeli ma to znaczenie dla ochrony ich praw lub interesów, mają prawo wziąć udział w posiedzeniu wówczas, gdy ustawa tak stanowi, chyba że ich udział jest obowiązkowy”. Według natomiast treści § 2 powołanego przepisu „w pozostałych wypadkach nie zawiadamia się ich o posiedzeniu, a mogą wziąć w nim udział, jeżeli się stawia, chyba że ustawa stanowi inaczej”. W literaturze wskazuje się, że „jeżeli więc ustawa nie określa udziału stron w posiedzeniu, mają prawo do udziału w tym forum, gdy stawia się na nim; strony powinny zatem same dowiedzieć się o terminie i miejscu posiedzenia; w takich wypadkach stron nie zawiadamia się o posiedzeniu, a ich niestawiennictwo nie tamuje przeprowadzenia posiedzenia” (zob. J. Skorupka [w:] Stefański Ryszard A. (red.), Zabłocki Stanisław (red.), Kodeks postępowania karnego Tom I. Komentarz do art. 1-166, WKP 2017, Lex/el., teza 3 do art. 96).

W ocenie Sądu Najwyższego do posiedzeń w przedmiocie przedłużenia zawieszenia prokuratora w czynnościach służbowych - wobec nieuregulowania tejże kwestii w ustawie Prawo o prokuraturze - stosować należy art. 96 § 2 k.p.k., który to nie nakłada na sąd obowiązku zawiadamiania strony o terminie posiedzenia i jedynie dopuszcza możliwość jej udziału, jeżeli się na posiedzeniu się stawia. W niniejszej sprawie nie zaistniała zatem konieczność zawiadomienia obwinionego o posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych. Brak jest bowiem jakiegokolwiek przepisu szczególnego przyznającego prokuratorowi prawo do udziału w posiedzeniu sądu dyscyplinarnego w przedmiocie przedłużenia jego zawieszenia w czynnościach służbowych. W konsekwencji braku takiego obowiązku zawiadamianie strony o takim posiedzeniu uznać należało za fakultatywne. Nie sposób zatem zgodzić się ze skarżącym, iż niepoinformowanie go przez sąd meriti o posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia zawieszenia prokuratora w czynnościach służbowych stanowiło naruszenie jego prawa do obrony.

Z powyższych względów niezasadny jest także zarzut odnoszący się do obrazy przepisu art. 117 § 1 i 2 k.p.k., gdyż - jak wspomniano uprzednio -

obwiniony nie był uprawniony na podstawie odrębnego przepisu do wzięcia udziału w posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych, a mógł wziąć w nim udział wyłącznie w sytuacji gdyby się stawił na posiedzenie.

Podstawą obligującą sąd meriti do poinformowania obwinionego o terminie takowego posiedzenia nie był również art. 148 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze, który dotyczy jawności postępowania dyscyplinarnego przed sądem dyscyplinarnym.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy postanowił o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 19 lipca 2019 r.